

In memoriam professor D.F. Veldkamp

Dick Veldkamp is op 24 april 2007 op 93-jarige leeftijd overleden na een rijk en veelzijdig leven. Nog voor hij meerderjarig werd, behaalde hij het tandartsdiploma in Utrecht. In 1937 trouwde hij met Kien van Ginkel en het echtpaar vestigde zich kort daarna in Zaandam. In 1940 schreef hij daar zijn eerste publicatie voor het *Nederlands Tijdschrift voor Tandheelkunde* over de schouderpreparatie bij jacketkronen. Er zouden nog vele publicaties volgen waarin hij zich als een allround clinicus liet zien. Na de oorlog haalde Veldkamp in het kader van de 'Ivory Cross Expeditions', waarbij Amerikaanse hoogleraren naar Nederland werden gehaald om hun Europese collega's op de hoogte te brengen van de vooruitgang in de tandheelkunde, professor Goldman naar Nederland om de parodontologie te onderwijzen. De relatie parodontologie en conserverende tandheelkunde heeft altijd zijn warme belangstelling gehouden.

In 1939 was Veldkamp 1 van de 11 leden van de Nederlandse Vereniging voor Parodontologie, waarvan hij in 1948 bestuurslid werd tot zijn vertrek naar de Universiteit van Bagdad. Collega Stork beschreef hoe Veldkamp in 1952 tot hoogleraar en decaan van de Faculteit Tandheelkunde van de Royal College of Medicine in Bagdad werd benoemd: "De zeer vooruitstrevende regering van Irak is reeds geruime tijd doende om Bagdad tot het centrum van de medische wetenschap voor het Nabije Oosten te maken. Reeds enige jaren is een aantal Hollandse hoogleraren werkzaam aan het Royal College of Medicine in Irak en zij zijn erin geslaagd om daar een onderwijsinstituut op te bouwen dat de volle belangstelling van de omringende landen geniet. In dit kader zal ook de Tandheelkunde thans volledig worden ingeschakeld". Collega Stork gaf verder aan dat "wij hem in Nederland node zullen missen".

In 1960 keerde het paar met hun 2 dochters Matty en Ingrid terug naar Nederland en vestigde zich in Arnhem. Veldkamp was erg actief als bestuurslid van de Nederlandse Vereniging van Tandartsen, de Stichting Wetenschappelijk Tandheelkundige Arbeid en de Nederlandse ARPA, de voorloper van de NVvP. Vanaf 1962 bekleedde hij allerlei functies in het bestuur van de NVvP. Bij het 40-jarig bestaan nam zijn latere schoonzoon, hoogleraar parodontologie Van der Velden in Amsterdam, zijn bestuurstaak over.

In 1970 werd Veldkamp op 57-jarige leeftijd in Groningen benoemd tot hoogleraar Conserverende Tandheelkunde, of Sosiodontie zoals het destijds curieus werd genoemd. Hierbij gaf hij ook veel aandacht aan de parodontologie - daar bleek toch steeds zijn hart werkelijk te liggen. Het leverde hem een erelidmaatschap op van de NVvP (1977) en de British Society of Periodontology (BSP) (1982). Vooral door zijn bezoeken aan de BSP-congressen ontstond een nauwe band tussen vele Nederlandse en Engelse collega's. Professor Veldkamp kon goed delen en daar waar andere

hoogleraren hun vakgebied als onneembaar territorium bewaakten, maakte hij de weg vrij voor een apart ordinariaat in de parodontologie. Dit werd bekleed door prof. dr. Taco Pilot. Deze herinnert zich dat Veldkamp bij zijn aantreden in Groningen zei: "Als ik hier wegga moet het hier in ieder geval anders zijn dan nu". Toen Veldkamp in 1983 met emeritaat ging, was de opleiding tandheelkunde in Groningen volwassen. Het deed hem pijn dat de faculteit enige tijd daarna door de overheid werd gesloten. In 1995 werd de opleiding heropend. Veldkamp volgde het met belangstelling en liet later zijn gehele bibliotheek bezorgen bij zijn opvolgster, mevrouw prof.dr. M.C.D.N.J.M. Huysmans.

Na zijn emeritaat begon Veldkamp op 73-jarige leeftijd aan de niet geringe taak van eindredacteur van "Parodontologie in beweging". In het boek, uitgegeven bij het 50-jarig bestaan van de NVvP, wordt niet alleen de NVvP uitvoerig beschreven, maar ook de ontwikkeling van het vak sinds 1900. Het vormt nog steeds een boeiend naslagwerk.

Studenten zullen zich professor Veldkamp herinneren als een gedreven clinicus en een inspirerend docent, die een compliment gaf als het goed ging en de helpende hand bood als het even niet lukte. Een buitengewoon aangenaam mens is heengegaan en wij gedenken hem met grote waardering en respect. Hij vond het zo goed. Nog niet zo lang geleden zei hij, immer scherp van geest: "Oud worden is leuk, oud zijn is minder aangenaam".

Prof. D. Veldkamp (14 september 1913 - 24 april 2007).

